

Het pakje dat ik in mijn hand had, was een jaar te laat. Niet omdat het was zoekgeraakt of omdat iemand het was vergeten. Nee, het was me met opzet nu pas gestuurd. En strikt genomen was het pakje zelfs vijf jaar te laat, maar dat is weer een ander en langer verhaal.

Mijn vingers beefden een beetje. Tenslotte had ik gewacht en gewacht en gewacht, verschrikkelijk lang, en al die tijd had ik mezelf er de schuld van gegeven dat ik geen pakje kreeg, geen telefoontje, zelfs geen e-mail. Steeds weer vroeg ik me af wat ik toch verkeerd had gedaan dat ik er niet bij mocht horen.

Sinds een jaar had ik het al zo goed als opgegeven en me voorgenomen mijn stille wens maar gewoon aan de wilgen te hangen en me op iets anders te concentreren. Maar jammer genoeg werd mijn verlangen bij alles wat ik uitprobeerde alleen maar groter. Op sommige dagen voelde ik het zo hevig, dat ik dacht dat ik erdoor uit elkaar zou klappen.

Maar daar was het dan. Een doodgewoon pakje dat er net zo uitzag als elk ander pakje. Er zaten een paar velletjes papier in en een in bubbeltjesplastic gewikkeld glazen buisje met een vloeistof erin; luchtbelletjes dreven op en neer. Op het glas zat een etiket met het opschrift: *Een vleugje onuitgesproken woorden*.

Mijn vingers beefden nog steeds en dat zou waarschijnlijk ook nog wel even duren. Ik liet me aan mijn bureautje in mijn stoel vallen en streek over de naam van de afzender. *Lucie Alvenstein*, stond er, en daaronder: *Villa Evie, Lavendelweg 33*.

Ik wist heel goed wat dat betekende. Dus haalde ik diep adem en terwijl ik de voorpret bij me voelde opkomen, vouwde ik de velletjes papier open.

Raar. Er stond niets op.

Hoe kon dat nou?

Mijn blik viel op het glazen buisje. Ach, natuurlijk! Snel keek ik om me heen. De deur van mijn kamer was dicht, het raam ook. Mooi. Ik streek het voorste velletje glad en maakte het buisje open.

Het 'vleugje onuitgesproken woorden' had haast om eruit te komen; in een paar tellen was ik er helemaal door omgeven. Voor het glazen buisje helemaal leeg was, liet ik ook een paar druppels op het papier vallen en deed het buisje weer dicht. Ik wachtte af.

Eerst gebeurde er niets en zag ik alleen gele geursluiers van het papier opstijgen tot aan het plafond. Vandaar bewogen de sluiers zich verder door mijn kamer en vormden kronkels en slierten. Ik moest lachen toen die slierten eruit begonnen te zien als wolken aan

de hemel die snel verder wilden trekken. Het rook nu naar mandarijn en sparrenhout. Nu keek ik weer naar het papier, maar daar was niets te zien, nog geen letter. Eventjes vroeg ik me af of het aan mij lag. Of zou het gewoon te lang geleden zijn dat ik magische geuren had gebruikt? Wist ik misschien niet meer hoe je ze precies moest gebruiken? Ik wilde het al opgeven, toen er uit de slierten opeens een letter tevoorschijn kwam, die voor me bleef zweven.

Van opwinding vergat ik verder adem te halen. Een stroom van geel oplichtende letters rees op van het papier naar het plafond. Het waren nu ook geen losse letters meer, maar hele zinnen – een complete brief was het, die voor me in de lucht hing.

Lieve Ella Fredericks,

Tot mijn grote plezier kan ik je hierbij laten weten dat we op het aanstaande zomerkamp van de magische academie graag een plek voor je vrijhouden. Alle praktische informatie vind je op de bijgevoegde papieren en het aanmeldingsformulier, dat je ons binnen vier weken moet terugsturen als je wilt deelnemen.

Met het bijgevoegde geurmonster kun je vast een beetje experimenteren tot we van start gaan. Ik ben heel benieuwd wat voor waarnemingen je zult doen en verheug me erop je binnenkort op onze academie te kunnen begroeten.

Lucie Alvenstein

Schoolhoofd van de magische academie

Lucie Alvenstein... Ik hield mijn adem in toen ik haar naam las. Al sinds mijn achtste wachtte ik op een berichtje van haar. Vijf jaar geleden was het nu al dat we elkaar voor het laatst hadden gezien. In het begin wilde ik alleen maar weer eens met haar kletsen. Ze was een groot voorbeeld voor me, want zij was ook een sentifleur, net als ik, en alles wat ze zei zoog ik in me op. Maar de laatste jaren zag ik vooral uit naar het moment waarop ze me eindelijk op de magische academie zou uitnodigen. Er was zoveel wat ik van haar wilde leren, van de grote Lucie Alvenstein zelf, die onder ingewijden over de hele wereld bekendstond om haar magische geuren en nu ook een school had opgericht – voor sentifleurs.

Een school voor mensen zoals ik dus.

Ik leunde naar achteren en hield niet langer mijn adem in. Toen pakte ik een balpen en vulde het aanmeldingsformulier in, waarop intussen de tekst leesbaar was geworden. Mijn hart bonsde nog steeds in mijn borst. Ja, ik was wel teleurgesteld omdat ik zo lang op bericht van haar had moeten wachten en nu pas werd uitgenodigd, na alles wat er was gebeurd. Ik was teleurgesteld omdat ik niet aan het opbouwen van de magische academie had kunnen meehelpen, of ten minste een van de eerste leerlingen had kunnen zijn. Maar Lucie had besloten dat je pas op je dertiende kon worden toegelaten, ongeacht wat je allemaal al wist. En voor mij maakte ze geen uitzondering.

Maar nu was het dan eindelijk zover! Ik zou gaan leren hoe ik het talent waarover ik beschikte moest ge-

bruiken. Niet alleen zou ik magische geuren gaan maken, ik zou ook oefenen hoe je door middel van geuren gevoelens en gedachten kon lezen. En misschien was er dan toch een kansje dat ik op een dag bij de beste sentifleurs van de wereld zou horen.

Met het opgevouwen formulier liep ik mijn kamer uit. ‘Mam, heb je een postzegel voor me?’ riep ik.

Mam zat in de keuken aan tafel met een hoop papieren voor zich. Haar blonde haar was nog nat van het douchen en ze had het glad naar achteren gekamd. ‘Wat doe je hier nog?’ zei ze. ‘Moet jij niet als de wieweerga naar school?’

Ik rolde met mijn ogen. Mam stuurde me altijd veel te vroeg op weg. Als het aan haar lag, stond ik elke dag al bij school voordat die zelfs maar open was.

Waarschijnlijk kwam dat omdat ze er zelf een hekel aan had als mensen haar lieten wachten. Dan zei ze altijd: als je iemand laat wachten, laat je hem eigenlijk weten dat je niet graag tijd met hem doorbrengt, zonder het hardop te zeggen. En het zou heel naar zijn om iemand zoiets te laten voelen. Of je dat nou hardop zei of niet. Eigenlijk vond ik dat ze overdreef. Hoewel... eerlijk gezegd moest ik toegeven dat ik het helemaal met haar eens was als mensen mij lieten wachten. Maar goed. Misschien kwam het ook doordat mam graag alles wat ze deed van tevoren plande. Alleen daarom liep het bij ons op rolletjes, dacht ze. Ondanks onze omstandigheden.

Want de omstandigheden waren dat mam sinds een jaar twee banen had. Eén baan bij Lübecks Lekker-

nijen, de delicatessenwinkel bij ons in de buurt. Daar verkochten ze dan wel idioot dure liflafjes, maar heelaas was mams loon niet net zo idioot hoog. Vandaar dat ze sinds een jaar ook als schoonmaakster werkte, inmiddels voor kennissen van kennissen die zelf zoveel te doen hadden dat ze hun eigen huis niet meer konden schoonhouden.

Eigenlijk was mam scheikundige. Een behoorlijk goede, dat wist ik wel, want ik was immers haar dochter. Maar ze werkte niet in dat vak. Als iemand haar vroeg waarom niet, zei ze dat daar allerlei redenen voor waren. Ik wist inmiddels wel dat ik de reden was; dat mam nog heel jong was geweest en haar studie net af had toen ik op de wereld kwam. Maar dat zou ze zelf nooit zo zeggen.

‘Ik heb nog tijd genoeg,’ zei ik terwijl ik me langs haar en de keukentafel wrong.

‘Ogenblikje nog, zo klaar,’ mompelde ze zonder me aan te kijken. Wat zoveel wilde zeggen als: *stoor me nou niet, ik heb nog even tijd nodig.*

‘Chill nou even, mam. Zijn er nog postzegels?’

‘Er liggen er nog een paar in het middelste bureau-laatje, onder die met het bestek. Hoezo?’ Eindelijk tilde ze haar hoofd op en keek me aan.

Ik wapperde veelbetekenend met het papier in mijn hand, maar mam keek me alleen maar met halfopen mond aan. ‘Wat is dat?’

Twee tellen gunde ik haar nog. Misschien kwam ze er toch nog zelf op.

Maar nee.

“Dat” is post van Lucie Alvenstein. Ik mag naar het zomerkamp van de magische academie!’ Mijn stem sloeg over van opwinding en ik maakte een sprongetje van plezier.

Mams mond viel nu helemaal open. Een ogenblik lang zag ze er volkomen verbijsterd uit, maar ten slotte verscheen er toch een glimlachje om haar lippen. ‘Gefeliciteerd, schat!’ Ze stond op, omhelsde me en tilde me daarbij zo ver van de vloer als ze nog kon. ‘Nou zeg, dat werd ook wel eens tijd!’ zei ze, met zoals altijd een vleugje bezorgdheid in haar stem. ‘Dat gaan we vanavond vieren! Maar stuur dat formulier niet weg voor ik alles helemaal gelezen heb. Ik ben nog altijd je moeder en ik moet toch even weten waar jij je voor aanmeldt, ja?’

Ik grijnsde zo breed dat het pijn deed. ‘Ja.’

Ik wist wel dat mam eigenlijk niet veel met de magische academie ophad. Nog niet zo lang geleden zou ze nooit hebben ingestemd met zo’n opleiding. In haar ogen was er van alles op tegen. Bij mijn eerste kennismaking met magische geuren, vijf jaar geleden, was er van alles misgelopen... en die gebeurtenissen hadden mam alleen maar zorgen gebaard. Zorgen om het gevaar dat geuren soms konden vormen, zorgen om mij en dat ik daardoor opnieuw in een situatie terechtkwam waartegen ze me wilde beschermen.

Het leek alsof we het er al honderd keer over hadden gehad, en elke keer weer had ik haar verzekerd dat ik niets liever wilde dan op die school te worden opgeleid. En bovendien was er nog zo veel meer ge-

vaarlijk op de wereld. Mam mocht eigenlijk wel blij zijn dat ik alleen in de magische academie geïnteresseerd was, en niet in parachutespringen.

Hoe ik haar uiteindelijk had overtuigd, wist ik niet zeker. Waarschijnlijk door mijn oneindige enthousiasme. Ten slotte had mam begrepen hoe belangrijk dit voor me was en voelde ze ook wel aan dat dit geen ‘fase’ was die ik op een dag achter me zou laten. Weliswaar had ze graag gewild dat ik belangstelling had voor iets normaals, toch gunde ze me dit. Mam was toch mam genoeg om zich hier samen met mij op te verheugen.

Ze raapte de paperassen bij elkaar en legde ze opzij. ‘Maar eerst moet jij als de bliksem naar een échte school. Hup, schiet op!’

Die avond nam mam me inderdaad mee naar een restaurant. Ze had zich hartstikke mooi gemaakt en bij onze favoriete Italiaan als een leeuw om de tafel aan het raam gevochten, hoewel die al lang en breed gereserveerd was. Ik was er dolblij mee, maar toch ontbrak er één ding: papa. Zoals altijd, eigenlijk, sinds een jaar.

Zo langzamerhand praatten mam en ik nog maar zelden over hem. Als het onderwerp werd aangeroerd, werd ze elke keer weer onaangenaam stil en ik wist ook eigenlijk niet wat ik erover moest zeggen.

Ja, waarom papa niet meer bij ons woonde, hadden ze me allebei in volwassenentaal uitgelegd. Kort samengevat: ze hielden niet meer zoveel van elkaar als

vroeger. Daarom was papa verhuisd en zag ik hem nog maar eens in de paar weken. Maar dat lag weer vooral aan mij. Ik was liever bij mam. En nou had ik in papa's nieuwe huis ook wel een kamer, maar in dat huis was ook zijn nieuwe vriendin. Vandaar dat ik hem alleen ging opzoeken als hij alleen was. En dat kwam niet zo vaak voor.

Ik keek mam aan over de flakkerende kaars die tussen ons in stond. Ze glimlachte naar me en heel even wist ik zeker dat we allebei hetzelfde dachten – dat papa hier ondanks alles bij had moeten zijn.

Maar voordat de stemming omsloeg, klapte mam het menu open. 'Laten we vanavond iets eten wat we nog nooit geprobeerd hebben! Iets wat we eigenlijk nooit zouden bestellen omdat het zo gek klinkt. Wat denk jij? Dat lijkt me echt iets om te vieren dat je straks naar een school gaat die wel méér is dan alleen maar een beetje raar.'

Ik schoot in de lach. Dat was nou echt mam zoals ze op haar leukst was. Een klein beetje gek. Wat je noemt: prettig gestoord. En nou wist ik wel dat die magische geuren in haar ogen nog steeds niet helemaal pluis waren, ik wist ook dat ze altijd achter me zou staan, wat ik ook deed.

'Oké,' zei ik. 'Maar dat kan alleen goed gaan als ik iets voor jou uitzoek en jij voor mij. Anders ga jij zitten sjoemelen. Dan zit ik slakken in knoflookboter te eten en jij een lekkere pizza.'

Met gespeelde verontwaardiging trok ze haar wenkbrauwen op. 'Hoe kóm je erbij dat ik zou sjoemelen!'

'Nee, natuurlijk doe je dat niet, dus zoek ik iets voor je uit wat je heel zeker nog nooit hebt gegeten. En jij zoekt voor mij iets uit wat in elk geval niet vies is. Geen slakken dus.'

'Ja, dat spreekt vanzelf!' zei mam giechelend, en ze bestudeerde de kaart.

Ten slotte kreeg ik een ratjetoe van aubergine, tomaat, rozijnen, selderie, amandelen en pijnboompitten dat 'caponata' heette en inderdaad veel lekkerder was dan het klonk. Mam kreeg een pizza met kappertjes. We hadden een hartstikke leuke avond, je kon het je niet anders wensen. Maar met mam was het bijna altijd leuk, zelfs al was het afgelopen jaar allesbehalve makkelijk geweest. Niet alleen omdat papa er niet was, maar ook omdat ik mezelf als steeds onbelangrijker beschouwde. Ik had mijn gevoel dat ik niet goed genoeg was vaak op mam afgereageerd. Nu ik erop terugkeek, speet me dat wel. Maar van nu af aan zou alles anders worden. Dat beloofde ik mezelf.